

ENDERROCAR MURS

Benvolguts diocesans:

L'Església necessita obrir les seves portes perquè tothom pugui entrar. Moltes vegades la gent percep en nosaltres tancament, imposició, falta de respecte a la llibertat i la consciència de les persones. Jesús mai es va comportar d'aquesta manera. A l'Evangelí li veiem tractant amb tot tipus de persones, des dels fariseus o herodians, que gaudien de gran prestigi social, als publicans i prostitutes, que eren menyspreats pel seu ofici. No va excloure mai a ningú de l'anunci del Regne; a tots va fer arribar la Bona Notícia de l'amor del Pare. Sovint va ser criticat per això i tractat com golafre i bevedor, com algú que camina amb males companyies o que té pretensions excessives. La seva resposta va ser sempre la mateixa: el que faig és un signe de l'amor del Pare. Si Jesús acull a tots és perquè el Pare està sempre amb els braços oberts esperant al fill que va marxar (cf. Lc 15, 20); si Jesús s'acosta als últims és perquè al Pare li preocupa sobretot l'ovella que s'ha extraviat i s'ha perdut (cf. Lc 15, 6).

Els deixebles de Jesús no podem actuar d'una altra manera. L'Església no pot excloure a ningú. Molt sovint aixequem murs, ens tanquem en esquemes prefixats, en costums o maneres d'actuar que resulten excloents (de les dones, dels quals són diferents, dels emigrants, etc.). La rigidesa amb la qual apliquem les normes i la inflexibilitat a l'hora de jutjar els defectes dels altres provoquen el rebuig de moltes persones. Però, qui som nosaltres per tancar les portes als altres? Sembla que hem oblidat la lliçó que ens va donar Jesús, apropant-se a totes les persones.

Convé afegir una segona observació. L'actitud d'obertura que Jesús mostra el condueix a convidar a la conversió, perquè les persones puguin gaudir de la salvació que els ofereix. Tenir actitud d'obertura no significa dissimular l'Evangelí de Jesús perquè no molesti ningú. Si Crist acull la prostituta és per repetir-li, "camina, no pequis més"; si acull a Zaqueu el publicà és per convidar-lo a canviar de vida i a repartir els seus diners als pobres; si s'acosta al leproso o al malalt és per sanar. Una Església que acull a tots no és una Església que ho tolera tot, sinó una Església que convida a tothom a convertir-se i creure en la Bona Nova.

El Papa Francesc fa servir imatges molt suggestives per parlar del que han de ser les nostres comunitats. Cada parròquia, cada comunitat cristiana -diu- ha de ser un oasi de misericòrdia i un hospital de campanya a on les persones ferides puguin trobar la bondat i proximitat de Déu. Això vol dir que l'actitud dominant no pot ser la de jutjar, sinó la d'acollir; no la de condemnar sinó la d'enderrocar els murs. El primer és atendre el que ve ferit, sense preguntar-li res més. Això ens exigeix una gran capacitat de comprensió i una obertura de ment i de cor per comprendre els altres i respectar-los. De vegades, com ens recorda el Papa, requereix aturar el pas, deixar de banda l'ansietat per mirar als ulls de l'altre, per escoltar-lo i per acompanyar a qui es va quedar a la vora del camí. I altres vegades ens demana simplement estar a la porta esperant, com el pare del fill pròdig, per donar-li una gran abraçada quan decideixi tornar (cf. EG, 46).